

Alelie Coronel-Camitan
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Filippiineillä.

Kun Marius käveli kotiinsa, hän kuuli ihmisten puhuvan sisällä. Hän kurkisti ikkunasta.

Keitähän täällä on, hän mietti. Hänen äitinsä asui työn vuoksi toisessa maassa, joten tavallisesti kotona olivat vain hän ja lola eli hänen isoäitinsä.

Marius avasi oven. Kaikki hänen ystävänsä olivat paikalla!

”Yllätys!” he sanoivat.

”Halusimme juhlia sinua ja sitä mitalia, jonka sait taekwondo-kilpailussa”, Mariuksen paras ystävä José sanoi.

”Olen hyvin ylpeä sinusta.” Lola halasi Mariusta lujasti. ”Äitisi on puhelimessa! Varmaan hän haluaa kuulla kaiken mitalistasi.”

Kun Marius oli puhunut äidin kanssa, hän ja hänen ystävänsä nauttivat juhlasta. Heistä oli

hauskaa jutella ja syödä lolan valmistamaa herkullista ruokaa.

”Haluatko mennä huomenna keilaamaan kanssani?” José kysyi ennen lähtöään.

”Joo!” Marius sanoi.

Sinä iltana ennen nukkumaanmenoa Marius piti rukouksen. ”Täivaallinen Isä, kiitos, että olet antanut minulle niin hyviä ystäviä ja perheen. Siunaathan äitiäni, kun hän on kaukana. Ja siunaathan

minua niin, että meillä voi olla huomenna hauskaa, kun keilaan José’n kanssa.”

Mutta seuraavana päivänä Marius ei päässytäkään keilaamaan. Alko sataa rankasti, ja kaikkien oli pysyttävä sisällä. Marius istui kotona kuuntelemassa kattoa vasten jyskyttävää sadetta. Hän toivoi, että voisi nähdä José’n.

Sade jatkui kolmen päivän ajan. Kadut tulvivat vettä. Tulvavesi nousi myös joihinkin Mariuksen naapuruston taloihin.

Myöhemmin Marius huomasi, että lola oli keittiössä. Lola valmistoi jotakin herkullisen tuoksuista.

”Mitä sinä teet?” Marius kysyi.

”Minä valmistan ruokaa seurakuntamme perheille”, lola sanoi. ”Heidän taloihinsa on tulvinut vettä, joten piispa pyysi minua auttamaan.”

Marius ajatteli José’a. ”Voimmeko valmistaa ruokaa myös José’n perheelle? Hekin saattavat tarvita apua.”

”Sehän on hieno ajatus”, lola sanoi.

Marius kypsensi riisiä ja paistoi munia Josélle ja tämän perheelle. Sitten hän auttoi lola pakkamaan ruoan.

Viimein sade lakkasi. Marius ja lola kahlasivat katuja pitkin viemään ruokaa. Vesi ulottui Mariusta polviin asti!

He löysivät José’n ja tämän perheen seisomassa kotinsa ulkopuolella. José itki.

Marius halasi ystävänsä. ”Olen pahoillani, että taloonne on tulvinut vettä”, hän sanoi. ”Jeesus rakastaa teitä. Ja mekin rakastamme.”

Yhdessä Marius ja José auttoivat siivoamaan mutaiset tavarat José’n talossa. Marius lauloi ”Oon lapsi

Jumalan” samalla kun he tekivät työtä. Kun he pitivät tauon, Marius antoi Josélle ruokaa, jota hän oli valmistanut tälle.

”Kiitos, että autat perheitämme”, José sanoi. ”Ja kiitos ruoasta! Se on herkullista.”

”Eipä kestä”, Marius sanoi.

”Voisitko kertoa minulle lisää Jeesuksesta? Ja siitä laulusta, jota

olet laulanut?” José kysyi.

”Totta kai!” Marius sanoi. ”Haluaisitko tulla sunnuntaina kirkkoon kanssani? Siellä minä opin Jeesuksesta. Ja voimme myös laulaa yhdessä.”

”Selvä”, José sanoi.

Mariuksen täytti lämmin tunne. Hän oli iloinen siitä, että pystyi auttamaan José’a ja tämän perhettä. Ja hän oli iloinen siitä, että hän sai myös kertoa evankeliumista. ●

RAKKAUTTA TULVIMALLA

